

הביצה המוזרה

שבט אינדיאני צ'יננה

במאות xviii-xvii נוהג היה בשבט צ'יננה, שכאשר עברו ליד מים כלשהם, יהיה זה אגם או נהר, זרקו לתוכו דברי אוכל וטבק. איש לא ידע מאין הנוהג הזה וגם איש לא שאל על כך. במאה xviii עדיף היה לברוח מאשר לפגוש את אנשי צ'יננה. ובכל זאת הייתה סיבה טובה לנוהג זה. היא נבעה ממעשה שקרה בזמנים רחוקים, ושאותו סיפרו זקני השבט, סיפור שעבר מסב לנכד, סיפור על מפלצת המים, שני אחים וביצה מוזרה.

**

את שני האחים קראו פשוט "הבכור" ו"הצעיר" והם הלכו בערבה. השמש עמדה גבוה וחיממה מאוד, וסביב לא היה דבר, לא בנין ולא עץ, שישבור את קו האופק. הם הלכו בתוך עשבים גבוהים שהתנדנדו ברוח ומדי פעם ראו עצמות

יבשות של חיות שונות שלמזלן הרע הגיעו לאזור. היה לאחים עוד קצת מים, אבל המזון שלהם כבר אזל. הם הרגישו שהכוחות שלהם אוזלים. כך הם הלכו קילומטרים רבים ונעשו רעבים כל פעם יותר. קול הבטן הרעבה נעשה כל פעם חזק יותר ונשמע כמו שריקת הרוח בין עצים. אך פתאום, תוך הליכה הם ראו ביצה, מונחת

הטילה ציפור או אולי צב. אתה צודק, אחי, כי היא מוזרה, בעלת צבע לא רגיל. אבל הקיבה שלי ריקה. אם לא אוכל עכשיו, אני עלול להתאחד עם אבותינו. הייתי אוכל עכשיו אפילו חיפושית בעלת קרניים, מבושלת במיץ של קקטוס." ובזמן שהאח הבכור הביט בספקות, הצעיר הדליק מדורה ובישל את הביצה. אחר כך שבר את הקליפה והתחיל לאכול. "אתה בטוח שאינך רוצה לאכול קצת, אחי?"

לפניהם סתם על הארץ, בלי סימן כלשהו של ציפור או קן. "הרוח הגדולה והטובה ריחמה עלינו" אמר הצעיר "ראה את הביצה. נראה שהיא תספיק לשננו לשבוע שלם." "אינני חושב כך" אמר הבכור "לי היא לא נראית טובה." "למה אתה חושב כך" השתומם הצעיר "הרי זאת ביצה. ביצה גדולה ומנומרת." אמנם הייתה זו ביצה, אך היא נבדלה מאוד מאחרות. נתחיל מכך שהיא הייתה ירוקה ובעלת כתמים אדומים. והיא הייתה גם גדולה מאוד. הרבה יותר גדולה מביצת תרנגולת. למען האמת גדולה יותר מהתרנגולת עצמה. ואיך היא הגיעה למקום הזה? הרי הם היו כאן ממש במרכז של לא-כלום. "לי היא נראית מכושפת ובכל אופן רעה" אמר הבכור "אני חושב שמוטב לא לגעת בה." "איפה האומץ שלך?" אמר הצעיר "את הביצה

"אני מרגיש נורא" הסכים הצעיר.
"אתה ירוק!"
"ירוק?"
"והתכסית בכתמים אדומים."
הצעיר קם על רגליו.
"נלך!" אמר "כמה שיותר מהר נמצא מים, כך

שאל.
"לא, תודה" ענה הבכור.
"היא טעימה מאוד. אינך יודע מה אתה מפסיד."
למעשה לצעיר הביצה לא טעמה במיוחד. התוכן
היה קשה וגושי, החלמון לא צהוב אלא ירוק בהיר
כמו הקליפה, והחלבון לא לבן אלא ורדרד. גם
הטעם הזכיר יותר דג מאשר ביצה.
אבל למרות שהטעם הבחיל אותו הוא המשיך
לאכול. הוא לא יכול היה להפסיק. מהר, מהר הוא
אכל את הביצה עד שלא נשאר ממנה אלא
הקליפה.
"אני מקווה שאתה יודע מה אתה עושה" אמר
הבכור.
כאשר הצעיר התעורר למחרת, הרגיש רע מאוד.
סערה רעשה בבטנו ועיניו היו בגודל כדורי
פינג-פונג. וגם צרבת הציקה לו. הוא שתה את כל
המים שהיו לו במימייה, אך זה לא עזר לו הרבה.
הבכור הביט עליו ונאנח.
"אתה נראה נורא" אמר.

ייטב לי. אני חייב לשתות."
הם הלכו עד שקיעת השמש ועד אז עורו של
הצעיר נעשה ירוק כמו ברקת, והכתמים האדומים
גדולים ובולטים יותר. השערות נשרו לו ונדמה
היה לו גם שקשה לו יותר ללכת.
"אזזז" אמר "אתה חושש שב שטעיתי ששאכלתי
את הביצצה?"
"כך אני חושב, אחי" ענה הבכור.
"אני מודה שששעשיתי ששטות. אבל ארגישש
טוב יותר אם אגיע למים. אני צצצריך לששחות."
למחרת נעשה לצעיר עוד יותר רע. הוא נעשה
ירוק מבריק והעור שלו חלק כמו של צפרדע.
"רע לי" אמר.
"אתה נראה רע" אמר הבכור.
"מים!"
לקראת ערב הם הגיעו למים. זה היה נהר ממש,
עם מפלים ומים מבעבעים. הנהר התפתל בנוף
נעים, שיחים ופרחים צמחו בגדותיו. יתכן שגם
ישוב היה בקרבה, כי האנשים נוהגים לחיות

בסמוך לנהרות כאלה.
הרגליים של הצעיר נעשו לאחד. הוא העדיף ללון
בתוך הנהר, והבכור נשכב לא רחוק, תחת
השיחים. כבר חמישה ימים לא אכל, היה חלש
מאוד ונרדם מהר.
העירו אותו צלילי שירה מוזרה, מסתורית. הוא
פתח את עיניו ודבר ראשון שראה על גדת הנהר
הייתה ערמה של דגים, שרק חיכו שיבשלו אותם.
וכשהביט לתוך המים ראה את אחיו הצעיר.
אך זה כבר לא היה האח שלו. הצעיר הפך
למפלצת מים ענקית, בעלת שיניים חדות,
קשקשים ירוקים מבריקים וזנב מפוצל כמו מזלג.
הוא שחה הלוך ושוב ועצר מדי פעם כדי לקחת
דג בזנבו ולזרוק אותו על החוף.
"בוקר טוב, אחי!" קרא הבכור "מה שלומך
היום?"
"חזק!" ענה הצעיר "זה לא נורא להיות מפלצת
המים. ודגתי בשבילך הרבה דגים."
"תודה לך" אמר הבכור.

"אבל שמע עכשיו" המשיך הצעיר "אל תשכח
אותי. הכנתי לך אוכל, תדאג גם אתה לאוכל
בשבילי. אינני רוצה לאכול דגים כל החיים שלי."
"כך אעשה" הבטיח הבכור.
"וגם טבק. זה שאני מפלצת מים לא אומר שאינני
יכול לעשן!"

**

והנה מדוע האינדיאנים משבט צ'יננה תמיד נעצרו
וזרקו אוכל וטבק למים, כמו אבות אבותיהם.
ועשו זאת אפילו כשרוכבים לבני פנים רדפו
אחריהם. זה נעשה כדי שמפלצת המים תמשיך
לשיר.